

Hồi 31

**Thập Phương Diêm La
Lấy Giả Làm Thực**

Oíng già áo xanh ở trên đỉnh núi nhảy xuống đưa mắt nhìn Lạc Dương ngay. Lạc Dương bước lên một bước cung kính vái chào:

- Cốc lão tiền bối, tiểu bối đường đột lên núi thăm lão tiền bối như vậy, mong lão tiền bối thứ lỗi cho.

Hàm Thanh lớn tiếng cả cười đáp:

- Thiếu hiệp khéo nói thật, có việc tới kiếm lão, lại bảo là đường đột tới thăm. Người trẻ tuổi sao ăn nói không thật thà như thế? Nếu lão không trông rõ là thiếu hiệp không khi nào lại xuống đây gặp gỡ.

Thiếu nữ đứng cạnh bỗng lên tiếng:

- Thưa cha, không hiểu người này học lõm được Ca Diệp Kiếm Pháp ở đâu, cha thử hỏi y xem.

Hàm Thanh ngăn người ra giây lát, nhưng lại cười ngay và quát bảo con gái rằng:

- Bậy nào!

Thiếu nữ vội cãi:

- Thật đấy, không tin ta thử hỏi Ngôn bá bá xem.

Điền Trì Điều Tú nhìn nàng một cái, rồi xen lời nói:

- Cốc huynh, bệnh của lệnh tôn đã lành mạnh chưa, thiếu hiệp này là môn hạ của Tạ đại hiệp, y đạo thông thần, võ công lừng danh bốn bể năm xưa đấy.

Hàm Thanh mừng rỡ vô cùng, gật đầu đáp:

- Có lẽ số hên của nhà ta đã tới, gia phụ bị kẻ thù ám hại lâu năm, các y sĩ đành thúc thủ không sao chữa được. Gia phụ đã định tự tử để cho khỏi đau khổ, sau lão khuyên mãi, gia phụ mới chịu sống sót đến giờ, lão đã tìm hết linh dược ở khắp mọi nơi nhưng chỉ có thể

cứ chữa được ngoại thương thì thôi, chứ không chữa dứt căn bệnh. Năm năm trước phong thanh lệnh sư y đạo thông thân, nhưng lão vì có tính nết quái dị nên không chịu đi thỉnh cầu lệnh sư. Sau nghe thấy tin lệnh sư qua đời, lão hối hận vô cùng. Bình sinh lão không chịu nhận một chút ân huệ nào của ai hết nếu trót nhận là phải đền cho được, nhưng lão tuyệt nhiên không bao giờ làm một việc gì thương thiên hại lý cả, vì thế khi ở chùa Phúc Thọ lão không giờ hết toàn lực ra đối phó, vì thế thiếu hiệp mới được bình yên lên trên đỉnh núi...

Thiếu nữ đứng cạnh vội xen lời hỏi:

- Những chuyện quá khứ cha còn nói làm chi, cha chỉ vì tính nết khác người nên mới làm lỡ mất bao nhiêu việc lớn. Bây giờ cha lại còn định làm lỡ cả tính mạng của ông hay sao, cha không sợ phải ân hận suốt đời hay sao?

Hàm Thanh nghe nói đứng ngẩn người ra, mồm mấp má muốn nói nhưng lại thôi. Điền Trì Điều Tú thấy vậy vội nói:

- Cốc huynh có việc gì hãy xếp sang một bên, chờ cứu chữa cho lệnh tôn đại nhân đã.

Hàm Thanh thở dài một tiếng rồi nói:

- Xin mời thiếu hiệp theo lão lên núi.

Thế rồi năm người lần lượt đi lên trên ngọn núi rất hiểm trở kia, mới đi được mấy chục trượng đã thấy một cái hang động chơ vơ ở chỗ vách núi lơ lửng. Một nơi kỳ hiểm như thế quả thật Lạc Dương chưa hề thấy qua bao giờ. Năm người phải leo cành mây như năm con vượn mới lên được trên đó.

Trước cửa động đã có một người đàn bà mặt rất đẹp tuổi trạc trung niên, tay cầm thanh kiếm đứng đợi chờ ở đó rồi.

Bà ta vừa trông thấy Hàm Thanh lên, liền hỏi:

- Tướng công đã đánh lui bọn yêu tà kia.

Hàm Thanh đáp:

- Tạm thời đã dẹp xong, hoàn toàn ở vị thiếu hiệp này đây.

Nói xong, y quay mặt lại nhìn Lạc Dương một cái.

Người đàn bà trung niên kia, thấy Lạc Dương anh tuấn như vậy, trong lòng cũng mừng rỡ. Thiếu nữ kia vội chạy lên rí tai người đàn bà ấy vài câu, rồi cứ cười khúc khích hoài.

Hàm Thanh cũng cười ha hả nói:

- Tiểu nữ Ngọc Trân mất dạy quá, chỉ tại vợ chồng lão phu quá nuông chiều nó, thiếu hiệp đừng có trách cứ, đây là son thê Trương Nhân Chân.

Lạc Dương vội vái chào và nói:

- Tiểu bối Lạc Dương tham kiến Trương tiền bối.

Trương Nhân Chân ngắm nhìn chàng một hồi, vừa cười vừa đáp:

- Thiếu hiệp miễn lễ, nghe tiểu nữ nói thiếu hiệp rất giỏi về y thuật, vậy mong thiếu hiệp ra tay giúp cho, vợ chồng lão nhân thế nào cũng nhớ ơn. Hàm Thanh đại ca đưa thiếu hiệp vào trong đi.

Hàm Thanh liền đưa Lạc Dương đi vào trong động.

Nhân Chân hỏi tên họ Đức Luân xong, rồi tỏ vẻ lo âu và nói:

- Gia ông (bố chồng) đau nặng từ lâu, tựa như ngọn đèn sắp cạn dầu, quái chúng ấy thật là hiếm có, lần này lại càng nặng thêm, vợ chồng lão nhân biết chỉ không sớm thì chày, gia ông khi nào thoát khỏi tai ách được.

Điền Trì Diệu Tú cũng lên tiếng:

- Đại tẩu không nên lo âu như vậy, chưa biết chừng lần này có kỳ tích cũng nên.

Nhân Chân rầu rĩ gượng cười đáp:

- Chỉ mong được đúng như lời của Ngôn đại hiệp.

Bốn người lần lượt đi vào trong cùng hang động. Liền thấy một ông già gầy gò bé nhỏ, nằm trên cái sập đá, người đắp một cái chăn mỏng, chỉ lộ đầu mặt ra thôi, hai mắt lơ lơ không có thần, tiếng rên rĩ cũng khẽ lắm.

Lạc Dương ngồi lên một nhà đá ở cạnh sập, cầm tay ông già thăm mạch.

Hàm Thanh đứng cạnh sắc mặt nghiêm nghị, chăm chú nhìn Lạc Dương.

Lạc Dương xem mạch ông già xong, lại xem lưỡi, rồi ngẫm nghĩ giây lát, mới nói với Hàm Thanh rằng:

- Tôn ông của lão tiền bối, trong hai ba ngày nay, bệnh chưa đến nỗi biến chuyển nguy hiểm đâu, vậy bây giờ lão tiền bối hãy cho tiểu bối biết rõ nguyên nhân bệnh của tôn ông ra sao, thì tiểu bối mới nghĩ cách cứu chữa được.

Hàm Thanh thở dài một tiếng rồi nói:

- Năm xưa gia phụ với một thanh niên hành đạo giang hồ, vì võ công trác tuyệt nên coi kẻ ác như kẻ thù, mỗi lần ra tay đối phó những kẻ gian tà không bao giờ tha chết cho chúng, vì vậy mới bị bọn yêu tà của võ lâm ghét hận. Nhưng chúng lại địch không nổi gia phụ cho nên chúng mới lập kế để hãm hại, kẻ hạ thủ đó chính là Thập Phương Diêm La Phúc Tĩnh Bình, sư phụ của Trà Đôn mà thiếu hiệp vừa đánh bại hồi nãy. Y đối với gia phụ rất cung kính bề ngoài làm như thật nhân nghĩa, nhưng trong lòng y hiểm độc khôn tả. Gia phụ tưởng y là người tử tế thật nên mới lỡ uống nhầm chén rượu độc của y. Uống xong, gia phụ thấy trong người hơi khác, cũng may công lực hãy còn nên vội rút kiếm ra bảo vệ lấy thân cố chạy về đến nhà, rồi cố vận chân khí dồn chất độc ấy vào một nơi. Chúng tôi đã dọn chỗ ở chín lần tìm đủ lương y mà không sao chữa khỏi được. Từ đó trở đi mỗi một khớp xương lại có một mấu xương mềm nhũn đau nhức chịu không nổi, cho nên các y sĩ đều bó tay. Từ đó đến nay đã được mười năm rồi.

Lạc Dương lầm bầm nói:

- Thập Phương Diêm La Khúc Tĩnh Bình, sao tại hạ không nghe ai nói qua nhỉ?

Hàm Thanh lại nói tiếp:

- Đã mấy chục năm nay, y không còn lộ mặt trên giang hồ rồi, cho nên người trong võ lâm không biết tên tuổi của y, nhưng sợ gia phụ không chết sẽ kiếm y trả thù, một mặt y lại còn thèm thường cuốn Ca Diệp Kiếm Phổ nữa, cho nên năm mươi năm nay y vẫn theo dõi và tìm kiếm gia phụ hoài. Nói đến Khúc Tĩnh Bình, không những y có liên quan đến tai kiếp võ lâm hiện thời mà y còn liên quan rất lớn với thiếu hiệp nữa.

Lạc Dương nghe nói ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:

- Xin lão tiên bối cho biết nguyên nhân câu chuyện?

Điền Trì Điều Tú xen lời nói:

- Việc này xin để sau hãy nói, bây giờ mời thiếu hiệp tĩnh tâm chữa bệnh cho Cốc lão bá đã.

Lạc Dương kêu ồ một tiếng rồi đáp:

- Tiểu bối đáng chết thật, mãi nói chuyện quên cả chữa bệnh.

Nói xong, chàng nhìn Hàm Thanh và hỏi tiếp:

- Lão tiên bối, bệnh của lệnh tôn lúc mới phát nguyên rất dễ chữa, nhưng lệnh tôn đã lỡ dồn nó vào trong một không huyết, sao lại không dùng tam muội chân hỏa đốt chất độc đó đi. Lâu ngày khí huyết trong người bị trắc trở nên mới có những hiện tượng xương cốt

mềm nhũn như vậy, ngực đau thúc như búa bổ đó không phải là chất độc làm nguy đầu, mà lại là thất tình lục dục dẫn động tâm hỏa mà nên, đàm kết ở phổi, huyết động ở trong vì thế ngực mới đau nhức như búa bổ. Nếu tiểu bối đoán không sai, mấy chục năm nay lão tiền bối nóng lòng muốn xua đuổi chất độc đó ra mà quên mất nội cảm, phổi bị thương, cho nên nên cứ chữa mặt kia mà để chỗ phổi càng ngày càng đau nặng thêm. Bây giờ phải chữa ngoại bệnh trước, rồi mới chữa nội bệnh được.

Hàm Thanh kinh ngạc vô cùng, thở dài một tiếng, rồi đỡ lời:

- Lão thật u mê năm mươi năm liền, bây giờ thiếu hiệp nói như vậy lão mới hiểu rõ y đạo còn uyên bác hơn võ công nhiều.

Lạc Dương lấy bút ra viết một cái Hồng Hoa Dương Quý Thanh, môn thuốc nào cũng kê nặng gấp đôi, rồi nhìn Điền Trì vừa cười vừa nói tiếp:

- Ngôn lão tiền bối, có còn lại chút Thiên Niên Hà Thủ Ô nào không?

Điền Trì Diệu Tú đáp:

- Lão chỉ còn một mẩu to bằng ngón tay cái, không biết có đủ không hả thiếu hiệp?

Lạc Dương vội đáp:

- Đủ rồi, đủ rồi, một nửa như thế cũng có thể đủ dẫn động sức thuốc lại.

Rồi chàng lại viết tiếp dùng Hà Thủ Ô làm thuốc dẫn và dùng năm bát nước vô cân thủy sắc lấy một bát.

Nhân Chân cầm lấy toa thuốc nói:

- Tôi đi huyện thành hết thuốc đợi hai tiếng đồng hồ có thể về đến nơi. Ngọc Trân vào phía sau sửa soạn cơm nước cho thiếu hiệp và Quan lão sư ăn uống.

Ngọc Trân vâng lời, vội chạy vào trong hậu động ngay.

Nhân Chân đi rồi Lạc Dương liền nhắm mắt hành công cho tới khi Nhân Chân hết thuốc về, sắc thuốc xong, vào cho ông cụ uống rồi, chàng mở mắt, thò tay vào túi lấy một cái hộp sắt nhỏ ra mở nắp lên. Mọi người thấy trong đó có đựng ba mươi sáu mũi kim dài ngắn khác nhau. Chàng hơi run vì chàng chưa bao giờ cứu chữa một bệnh nhân quan trọng như thế này, không biết tài ba của mình có bằng được ân sư không nên chàng mới hoảng sợ như thế. Vì thế mà chàng chần chừ không dám đâm chích ngay vội.

Hàm Thanh, Đức Luân, Điền Trì Diệu Tú, sáu con mắt đều chăm chú nhìn chàng đều không nói nửa lời.

Chàng thấy mọi người nhìn mình như vậy, đành đánh liều lật chân và vạch áo của ông già lên xem, thấy người ông ta chỉ gầy gò vì còn da bọc xương thôi, khiến chàng kinh hãi nhất là mỗi một khớp xương của ông ta đều dài hơn lúc thường hai tấc và có màu thâm tím. Chàng lật ông ta nằm sấp. Ông già đau nhức rên rĩ hoài.

Chàng từ từ giơ hữu chưởng ra đi vào mệnh môn huyết của ông già, rồi dùng tam muội chân hỏa của mình xua đuổi cùng thiêu đốt những chất độc cùng các trọc khí, khiến khí huyết của ông ta không tuần hoàn được. Một lát sau, chất độc và trọc khí trong người ông già đã bị tam muội chân hỏa của chàng thiêu đốt khá nhiều rồi, nên mọi người nghe tiếng rên của ông già lớn hơn trước và đầu đã lắc lư được rồi.

Lạc Dương toát mồ hôi đầu ra như mưa, trên đỉnh đầu có khói trắng bốc lên, bộ mặt hồng hào cũng biến thành nhợt nhạt, chàng lại giơ hai ngón tay bên trái ra điểm vào các yếu huyết của ông già luôn luôn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chàng đã điểm xong, ba mươi sáu yếu huyết của ông già rồi, lại lấy ba mươi sáu mũi kim vàng cắm sâu vào ba mươi sáu nơi yếu huyết đó, nhưng từ trước đến sau, lúc nào tay phải của chàng cũng dí chặt vào mệnh môn huyết của ông.

Một tiếng đồng hồ sau, chàng mới tháo tay lại nhắm mắt ngồi điều hơi vận tức, sắc mặt của chàng hồng hào dần.

Hàm Thanh thấy vậy cảm động vô cùng, không sao nhịn được ứa nước mắt ra.

Một lát sau, Lạc Dương mới mở mắt ra nhìn và nói:

- Cốc lão tiền bối làm ơn cho tôi một nắm bông gòn và ba nén hương.

Hàm Thanh vào trong động lấy bông gòn và ba nén hương ra.

Lúc ấy, những đốt xương mềm trên các khớp xương của ông già đã sưng húp và thâm tím hơn trước, hiển nhiên máu độc đã bị dồn ra những nơi đó.

Lạc Dương vội dùng bông gòn xe thành những sợi bông cột vào đầu những mấu xương mềm, vì cột quá chắc ông già đau nhức kêu la thảm khốc, rồi chàng châm ba nén hương dí vào những nơi đó đốt.

Vừa dí đầu hương vào một cái, ông đã kêu rú như heo bị chọc tiết khiến ai cũng không nhẫn tâm nghe.

Lạc Dương vội ngừng tay nói:

- Xin lão tiền bối cố nhịn một chút. Bằng không tiểu bối không sao hạ thủ được.

Ông già đáp:

- Cậu bé cứ việc ra tay đi, làm như không nghe thấy có phải là được không?
- Nếu vậy xin thứ lỗi tiểu bối.

Tội nghiệp ông già nghiêng răng mím môi chịu đựng, cố không kêu la nửa tiếng.

Lạc Dương đốt cho tới khi mấy mẫu xương mềm đó cháy thành than và rơi ra khỏi người ông già, những vết thương đó đều đen nhánh như là một cục than bị lửa thiêu vậy.

Cho đến giữa trưa, Lạc Dương mới đốt xong mấy mẫu xương mềm kia, ông già uống hai thanh Hồng Hoa Đường Qui Thang rồi đã thấy tinh thần tráng kiện, nhưng vẫn nằm yên ở trên sập đá và nói với Lạc Dương rằng:

- Cảm ơn cậu bé nhé, thật không ngờ lão sắp chết đến nơi, ngày nay lại được phục sinh, thật không khác gì một giấc mơ, nói ra ai cũng không tin là sự thật.

Vợ chồng Hàm Thanh cảm động đến cùng nức nở khóc và nắm chắc hai tay Lạc Dương cảm tạ bằng cách không nói được nửa lời.

Lạc Dương cũng khích động vô cùng nhìn ông già mỉm cười nói:

- Thuốc chữa không khỏi bệnh, số lão tiền bối không dám cướp công của trời. Bây giờ lão tiền bối chỉ cần tịnh dưỡng năm ba ngày là lành mạnh ngay.

Ngọc Trân ở phía sau động ra, chầu mồm nói:

- Cha, rượu đã nguội rồi thức ăn cũng nguội nốt, con đã hấp đi hấp lại ba lần mà các người không chịu vào ăn.

Hàm Thanh liền cười ha hả rồi mới Lạc Dương và Đức Luân vào trong hậu động.

Trong khi ăn nhậu mọi người nói đến Khúc Tĩnh Bình bị Thế Vân thiền sư thuyết phục, nên y đã ra ngoài giang hồ, giúp bọn Nga Mi, trước khi y vẫn ẩn cư trên đỉnh núi Đại Lương.

Lạc Dương lên tiếng hỏi:

- Xin lão tiền bối cho biết Khúc Tĩnh Bình có liên can gì với tiền bối?

Điền Trì Diệu Tú đáp:

- Thiếu hiệp còn nhớ Độc Tú Thần Ma Trà Khôn không?

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát, rồi đáp:

- Có, tiểu bối nghe sư mẫu nói khi gia sư đi lấy Hạc Diên Thảo bị Trà Khôn tấn công lên rớt xuống vực thẳm, may mắn gia sư không chết, lên tận sào huyết của y nhưng rút cục y vẫn tẩu thoát.

Điền Trì Điều Tú gật đầu nói tiếp:

- Trà Khôn là đồ đệ của Khúc Tĩnh Bình, còn bọn tà ma hôm qua thiếu hiệp gặp đó đều là môn hạ của Khúc Tĩnh Bình. Còn Trà Đôn là anh em cùng cha khác mẹ với Trà Khôn.

Lúc này Lạc Dương mới rõ chuyện, chàng không cần hỏi cũng biết Mộc Long Tử cũng là môn hạ của Tĩnh Bình nốt. Lúc đầu Hàm Thanh chưa biết rõ lai lịch của Mộc Long Tử nên mới ra tay giúp y, sau Hàm Thanh mới rõ chuyện thì đã muộn rồi. Nếu không nhờ có chàng xông lên núi Nội Phương thì Hàm Thanh không thể nào trở về được nơi đây, vì vậy chàng lại nói tiếp:

- Tiểu bối vì nóng lòng cứu Lâu Ung trưởng lão, xin lão tiên bối cho biết địa chỉ đỉnh xác của Khúc Tĩnh Bình ở đâu?

Hàm Thanh mỉm cười đáp:

- Thiếu hiệp khỏi nóng nảy như vậy, chỉ có gia phụ mới biết chỗ ở thật của y thôi. Núi Đại Lượng với núi Nga Mi tuy gần nhau nhưng cả hai đều dài rộng bằng nghìn dặm. Nếu thiếu hiệp cứ đi tìm kiếm một cách mù quáng như vậy không khác gì đi mò kim dưới đáy bể, mong thiếu hiệp cẩn thận tính toán kỹ lưỡng đã rồi hãy đi thì hơn...

Điền Trì Điều Tú xen lời hỏi:

- Cuộc hẹn ước canh hai đêm nay, thiếu hiệp có đi phó ước hay không?

Lạc Dương đáp:

- Tiểu bối đoán chắc bọn yêu tà đó thể nào cũng có xảo kế gì để dụ tiểu bối đi phó ước, rồi chúng sẽ dùng một người quần chân tiểu bối, như vậy chúng có thể kéo cả bọn lên đây tấn công. Không biết chúng định giở thủ đoạn ác độc gì nhưng tối hôm nay thể nào tình hình cũng nguy hiểm lắm chứ không phải là tầm thường đâu.

Hàm Thanh cười nhạt đỡ lời:

- Lão đã bắt đầu đỡ sát giới rồi, chúng không tới thì hên cho chúng, bằng không chúng sẽ chết không chỗ mà chôn.

Lạc Dương lại nói tiếp:

- Yêu tà quỷ quyết khó mà phòng bị lắm, lão tiên bối cứ nên phòng thủ chặt động phủ, không ra thì hơn, để tiểu bối giờ một kế nhỏ nhỏ, khiến chúng tự đâm đầu vào trong lưới. Nếu tiên bối không đi phó ước chắc chúng không tới đây đâu...

Nói tới đó chàng quay về phía Đức Luân, nói tiếp:

- Quan lão sư chúng ta thay đổi mặt nạ đi, tại hạ đoán chắc dưới chân núi vẫn còn bọn thủ hạ của chúng ẩn núp để dò xét hành động của chúng ta. Lão sư với Cốc cô nương giả bộ đi dạo chơi rong vừa chuyện trò băng quơ để cho chúng khỏi nghi ngờ và tại hạ mới có thể rời khỏi được nơi đây.

Mặt trời đã lặn về phía tây, người ta thấy Ngọc Trân và Đức Luân hai người đang thung thủng đi lại trên cái rừng nhỏ trên sườn núi. Lúc ấy trong rừng đã có mười mấy đôi mắt lẳng lặng theo dõi hành động của hai người.

Những người đó nghe thấy Ngọc Trân lên tiếng hỏi:

- Lão tiên bối canh hai đêm nay có đi phó ước không?

Đức Luân mỉm cười đáp:

- Chỉ tại cô tình nghịch nhận lời hộ lão phu, sao lão phu lại không đi, nhưng không phải là canh hai đâu.

Ngọc Trân hỏi tiếp:

- Lão tiên bối đưa tiểu bối đi cùng nhé.

Đức Luân lắc đầu mỉm cười đáp:

- Đưa cô đi, chỉ có làm vướng chân vướng tay lão thôi, vả lại đối phó với những bọn tiểu bối vô danh đó có cần gì phải tốn nhiều hơi sức như vậy đâu.

Trên một cây cổ thụ ở chỗ cách hai người chừng ba bốn trượng có một ông già cụt tay nghe thấy hai người nói như vậy, mắt liền lộ sát khí. Y thò tay vào túi lấy một nắm phi châm tuyệt độc ra định ném...

Y đột nhiên thấy sau lưng tê tái, chân tay uể oải không còn một hơi sức nào nữa, cố không sao thốt lên tiếng được, lúc ấy y mới biết là đã bị người ta đánh lén, hoảng sợ đến mất cả hồn vía, rồi y cảm thấy bị người ta xách cổ đưa thẳng lên trên đỉnh cây.

Thì ra trong lúc bọn phỉ đồ ẩn núp trong rừng không chú ý, Lạc Dương giở Thất Cầm Thân Pháp của chàng nhanh kỳ tuyệt, phần lại vì trời nhá nhem tối, nên bọn phỉ đồ không sao hay biết được, chàng định điểm huyết hết bọn chúng, vì vậy chàng mới rón rén điểm chết

hết bọn phỉ đồ đó, riêng giữ lại những người đó sống sót để dò hỏi tung tích của Trà Đôn các người.

Cách thành Ninh Viễn chừng sáu bảy dặm trong một khu rừng rậm trên núi có một đạo quan, trong đạo quan đó đang có bọn Trà Đôn mười mấy người quây quần chuyện trò. Một lát sau Cửu U La Sát Mông Kỳ bỗng cười khi một tiếng và nói:

- Xem sắc trời sắp đến canh hai rồi, chúng ta lên đường lúc này cũng vừa rồi đây. Nếu lão quỷ vô danh ấy tới, do Trà huynh đối phó, còn chúng tôi đi ngay đến chỗ ở của lão già họ Cốc, thế nào phen này chúng ta cướp được Ca Diệp Kiếm Phổ mới thôi...

Chưa nói dứt thì đã có ba người trong bọn kêu hự một tiếng, mặt ngã ngựa về phía sau ngay.

Quần tà thấy vậy cả kinh, vì chúng chưa hề nghe thấy tiếng động gì cả thì sao ba người trong bọn lại bị ám hại như thế. Sự thể xảy ra một cách quá đột ngột như vậy, chúng vội chạy lại đỡ ba người lên xem xét...

Trà Đôn bỗng quát tháo một tiếng kêu như sấm động và giơ chuồng lên tấn công về phía ngoài cửa quan một thế.

Liền có một luồng gió lạnh dòn dập dấy ra bên ngoài, dù y ứng biến rất nhanh, nhưng vẫn chậm một bước, vì lúc ấy lại có mấy người nữa kêu hự hự liên tiếp và lần lượt ngã lăn về phía sau như ba người vừa rồi. Người nào người ấy tựa như bị ong đốt thấy người tề tái và xốn nhức, nọc độc theo huyết quản chạy dần vào trong nội phủ, nên cả bọn hoảng sợ vô cùng, vội phong bế huyết đạo.

Mông Kỳ cũng hay biết có người tấn công lên, y nhanh như một mũi tên phi ra ngoài đạo quan, những tên yêu tà chưa bị thương cũng lần lượt nhảy ra theo và ngo ngác nhìn nhau.

Trà Đôn buông xuống cánh tay trái mặt nhợt nhạt, mắt lộ vẻ lo âu và nói:

- Ám khí này khả nghi lắm hiển nhiên là Độc Tri Tâm một môn ám khí độc đáo của Đường Tang, nhưng lúc này Đường Tang ở trong núi Cửu Nghi.

Mông Kỳ nghe Trà Đôn trả lời tới đó giật mình kinh hãi lớn tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ Đường Tang bị giết hại ngầm, nên ám khí độc đáo của y mới bị lão quỷ vô danh lấy được đem đến đây đối phó ta chăng?

Trà Đôn ngăn người ra hỏi lại:

- Bạn nói vậy hơi quả quyết chút, tuy võ công của Đường Tang không cao siêu lắm nhưng y thì có môn ám khí độc đáo của nhà họ Đường, đã mấy ai dè mà gần gũi được y. Hơn nữa sao lão quỷ vô danh kia lại biết chúng ta ở đây được.

Mông Kỳ đáp:

- Đệ đoán chắc Đường Tang đã bị bắt giữ, chịu không nổi hình phạt nên mới khai chúng ta ở nơi đây.

Trà Đôn lắc đầu nói tiếp:

- Dù Đường Tang có thổ lộ đi chăng nữa, đối phương cũng khó mà tới đây được, nếu lời nói của huynh không may đúng với sự thật thì chắc Đường Tang thế nào cũng bị lão quỷ vô danh diu dắt tới đây, nhưng lão quỷ vô danh võ học cao siêu lắm, y đã tới nơi tất phải hiện thân đấu với chúng ta chứ việc gì y phải đánh lén như thế?

Mông Kỳ nghe nói tỏ vẻ hoài nghi, nhìn Trà Đôn một cái và nói tiếp:

- Nếu vậy chúng ta phải mau đi Thập Lý Trường Đình để xem lão quỷ vô danh y hẹn ước không, đệ chắc bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì đây, nhưng chúng ta cứ xem sắc mặt và hành động của y là biết liền.

Trong quan bỗng có một tiếng rú thảm khốc vọng ra.

Mông Kỳ mặt biến sắc vội chạy ngay vào trong đạo quan.

Y vừa vào đến nơi đã kinh hoàng vô cùng. Thì ra y thấy trong điện chỉ còn lại bảy bộ áo với bảy bộ râu tóc mà thôi, còn bảy người anh em kia đã mất tích và dưới đất chỉ có bảy đồng nước vàng. Lúc ấy y mới biết nọc độc của phi trâm khiến cho bảy người kia chết mà không còn xác.

Trà Đôn các người theo sau vào thấy vậy cũng ngăn người ra không nói nửa lời.

Mông Kỳ mặt tái mét nói:

- Không ngờ phi trâm độc lại lợi hại đến như vậy làm tiêu tan được xương cốt của người đủ thấy ám khí nhà họ Đường lưng danh như thế nào và bá đạo ác độc vô cùng.

Trà Đôn nghe Mông Kỳ nói như thế càng hãi sợ thêm, sắc mặt nhợt nhạt và thấy cánh tay trái vừa sưng húp lên và bên trong lại nóng như lửa thiêu. Mấy tên yêu tà còn lại là Hỏa Linh Chân Quân, Hoa Nhân Phụng, Tả Kỳ, Lã Bá, và Vu Phục, tên nào tên nấy đều hoảng sợ đều biến sắc mặt cả.

Tả Kỳ bỗng cười nhạt xen lời nói:

- Độc phi trâm này tuy lợi hại thật, nhưng làm sao làm đả thương nổi chúng ta, vì những người chết đây không kịp thời vận cương khí bảo vệ lấy thân thể. Trà huynh cũng vậy chỉ vì nhất thời sơ ý mà nên thôi.

Hỏa Linh Chân Quân lại đỡ lời:

- Tả huynh nói rất đúng, ám khí của Đường môn tuy độc, nhưng sớm đề phòng một chút, thì ám khí đó không làm gì nổi chúng ta đâu, như bây giờ cánh tay của Trà huynh đáng ngại lắm. Tuy tại hạ chưa nghe thấy ám khí độc của Đường môn có thể hóa xác tiêu cốt như vậy, nhưng theo ý đề thì chi bằng Trà huynh sớm chặt đứt cánh tay ấy đi để khỏi mang họa thì hơn.

Trà Đôn không nỡ chặt đứt cánh tay, khi nào tuyệt vọng lắm không thể cứu chữa được y mới chịu. Vì thế khi y nghe thấy Hỏa Linh Chân Quân nói y chỉ mỉm cười và lắc đầu.

Mông Kỳ lại lên tiếng:

- Bây giờ đã canh hai rồi, chúng ta không thể nào không đi phó ước được, để xem lão quỷ vô danh tấn công lên anh em chúng ta thì chúng ta liền tay hợp sức tấn công, với anh em chúng ta thì thể nào cũng diệt trừ được y.

Quần tà thấy Mông Kỳ nói rất phải, vội vàng đi luôn, chỉ trong chốc lát là mất dạng liền...

Thập Lý Trường Đình xây ở bên trái con đường dịch đạo, vắng tanh không có bóng người nào cả. Nhưng đứng ở trên đỉnh đó, nhìn về phía huyện thành Ninh Viễn xa xa còn trông thấy vài ba ngọn lửa thấp thoáng.

Đột nhiên phía xa có một tiếng rú rất thánh thót vọng tới phá tan bầu không khí rất trầm tĩnh ở nơi ấy đi.

Trong đêm tối người ta thấy mấy cái thân hình như sao sa, chỉ trong nháy mắt đã phi thân tới Trường Đình ngay. Bọn người ấy đã vừa tới nơi thì thấy trong đình đã có một tiếng cười rất lớn và một bóng người bước ra lớn tiếng hỏi:

- Sao các hạ đến chậm như thế, lão ở đây đợi đã lâu rồi.

Mông Kỳ tròn tròn xoe mắt lên nhìn người nọ và hỏi lại:

- Bạn kia, chúng ta không thù không oán với nhau, sao bỗng dung bạn lại xen tay vào cuộc thị phi của anh em chúng ta làm chi.

Lạc Dương đáp:

- Giữa đường thấy sự bất bình ra tay trợ giúp đó là sự rất thường hướng hồ các vị đều là những vị cao thủ lừng danh trong võ lâm thị nhiều hà hiếp yếu như vậy, đối phương chỉ là một nữ lưu thôi, ngay như lão đây không có tên tuổi gì hết cũng không bao giờ đối phó với một người thiếu nữ trẻ tuổi như vậy. Quý vị không tự khiển trách mình, trái lại còn trách cứ lão phu can thiệp việc người. Sao các hạ lại không hiểu đạo lý đến như thế.

Mông Kỳ cười khỉnh một tiếng nói tiếp:

- Thị phi của võ lâm chỉ có kẻ thắng mới là người có lẽ phải thôi, khỏi cần phải nói nhiều làm chi, muốn đấu như thế nào bạn cứ vạch rõ trước đi.

Lạc Dương cười nhạt, đáp:

- Quý vị nhất định đòi ra tay đấu, lão vui lòng tiếp tay ngay, nhưng sự sống chết chỉ cách nhau có mấy may thôi, quý vị nên nghĩ kỹ đi bằng không hồi bắt cập đây.

Hỏa Linh Chân Quân tiến lên một bước quát lớn:

- Ăn nói ngông cuồng thật, sao huynh đài không tự tổ lai lịch ra cho anh em mõ hay?

Lạc Dương đáp:

- Khỏi cần phải nói lai lịch gì hết.

Hỏa Linh Chân Quân quát lớn một tiếng, múa chưởng tấn công luôn.

Trong chưởng phong của y còn kèm theo chín viên đạn màu đỏ nhanh như điện chớp nhằm mặt Lạc Dương phóng tới.

Mông Kỳ cũng ném luôn mười ba mũi Đoạt Hồn Đinh, y ra tay vừa nhanh ám khí của y tựa như một trận mưa rào nhằm người Lạc Dương phi tới.

Nam Hải Song Tinh Tả Kỳ và Lã Bá với Hoa Nhân Phụng kẻ múa chưởng người giở võ khí ra xông lại tấn công tới tấp. Thế công liên tay của chúng quả thật kinh người, cát bụi bay tứ tung, những cây cỏ quanh đó đều đổ hết, riêng có Trà Đôn buông xuôi cánh tay trái đứng ở phía đằng xa mặt tỏ vẻ đau khổ.

Sau mấy tiếng kêu ùm ùm cát bụi đã dịu dần, mọi người nhìn kỹ không thấy thân hình Lạc Dương đâu hết mà chưởng lực và ám khí của chúng đều nhằm Trà Đôn bắn tới. Quần tà thấy vậy đều giật mình kinh hoảng vội nhẩy lui về phía sau.

Trà Đôn không ngờ có sự tai biến như vậy, y bị trúng ngay ba mũi Đoạt Hồn Đinh, y chưa kịp kêu rú lại bị luôn năm viên đạn màu đỏ của Hỏa Linh Chân Quân bắn trúng luôn. Chỉ nghe thấy kêu bùm một tiếng, người của y đã bốc cháy luôn, thân hình của Trà Đôn

không khác gì một bó đuốc đang bốc cháy. Đồng thời y còn bị chưởng lực của Nam Hải Song Tinh với Hỏa Nhân Phụng đánh bắn ra ngoài xa hai trượng nữa. Quần tà thấy vậy không sao cứu chữa kịp, chỉ trong nháy mắt Trà Đôn bị cháy thành một cây than còn tung tích của Lạc Dương thì đã biến mất.

Mông Kỳ trong Trà Đôn bị kết quả một cách thảm khốc như vậy, liền thở dài một tiếng và nói:

- Võ công của lão quý vô danh kia cao siêu không thể tưởng tượng được, quả thật trong đời lão chưa hề thấy ai có võ công bằng được y, chuyển đi này ta thật là tổn công vô ích, nếu y ra tay đối phó chúng ta nữa, lão chắc anh em chúng mình sẽ bị chết hết, theo ý lão chi bằng chúng ta trở về Đại Lương thưa với sư tôn thì hơn.

Vu Phục gượng cười đỡ lời:

- Hao binh tổn tướng như vậy, tội này lớn lắm chi bằng chúng ta cứ thử đi lên hang động của Cốc Hàm Thanh thử số mạng lần nữa xem sao? Nhỡ chúng ta lấy được cuốn Ca Diệp kiếm Phổ đem về như vậy mới khỏi bị sư tôn quở mắng.

Mông Kỳ thở dài một tiếng rồi hỏi:

- Lão quý vô danh thấy chúng ta không chịu rút lui đột nhiên ra tay tấn công, chúng ta sẽ đối phó bằng cách nào?

Quần tà nghe nói đều hoảng sợ không ai nói được nửa lời, Vu Phục thấy vậy liền lên tiếng:

- Sư phụ coi trọng Ca Diệp Kiếm Phổ như vậy là vì Đại A Tu La Trần Pháp của ông ta mới nghiên cứu xong, oai lực vô biên, riêng chỉ có Ma Ca Kiếm Pháp la khắc chế trần pháp ấy thôi, nếu phen này chúng ta về tay không, đệ chỉ sợ thế nào sư phụ cũng nổi trận lôi đình.

Mông Kỳ thở dài một tiếng đáp:

- Hiền đệ nói rất phải, thôi được chúng ta cứ đi thêm một phen nữa nhưng phải tùy cơ ứng biến thì hơn.

Phen ấy quần tà bị đả kích rất lớn cho nên chúng có quyết tâm đi thử thách thật, nhưng tên nào tên ấy đều nơm nớp sợ.

Tại sao Lạc Dương bỗng mất tích như thế?

Thì ra chàng thấy quần tà liền tay, vội giở bí quyết chữ Chấn và chữ Di của Di Lạc Thần Công ra, chàng biết sức mạnh của chúng liền tay không thể tầm thường nên chàng đã giở hết mười hai thành chân lực ra, chưởng lực của chàng vừa va chạm vào chưởng lực của

đối phương đã thấy hai cánh tay tê tái, chàng hoảng sợ đến biến sắc mặt mượn sức phản chấn ấy mà lướt ra ngoài xa mấy chục trượng tìm một chỗ kín đáo để điều hơi vận sức, cũng may chàng thấu chương nhanh, chỉ hơi bị chút nội thương thôi, chỉ vận công đôi lát chàng đã bình thường, chàng thấy quần tà còn đứng nơi đó bần tán, liền lên tới gần nghe lỏm. Biết chúng vẫn còn ham muốn cướp được Ca Diệp Kiếm Phổ, liền giở khinh công ra chạy thẳng về núi Cửu Nghi.

Về tới nơi chàng vội kể chuyện quần tà sắp đến cướp Ca Diệp Kiếm Phổ như thế nào cho mọi người nghe. Trương Nhân Chân giận dữ vô cùng hậm hực nói:

- Bọn giặc giỏi thật, phen này ta phải thí mạng với các ngươi mới được.

Ông già đang nằm trên sập đá bỗng lên tiếng nói:

- Các người khỏi phải lo âu, Thanh nhi mau sao một cuốn giả để ở tầng dưới trong hộp rồi tha hồ cho chúng lấy đi, đùa giỡn Khúc Tĩnh Bình một phen cũng hay.

Hàm Thanh nghe nói ngăn người ra giầy lát rồi đáp:

- Lão quý Khúc Tĩnh Bình khôn ngoan lắm, thế nào y chẳng nhận ra là sách giả?

Ông cụ mỉm cười nói tiếp:

- Chuyện này cha nghĩ tới đã lâu rồi, vì thế cha đã làm sẵn một cuốn giả màu giấy và vẽ hình giống hệt cuốn thật, trong đó mỗi trang chỉ sửa đổi vài ba chữ, dù y có sành đến đâu cũng không thể nào biết được. Nếu y cứ theo kiếm phổ mà tu luyện, đến hai ba chục năm cũng không sao thành công được, tới khi y phát giác thì đã muộn.

Nói tới đó ông ta cười khi một tiếng rồi nói tiếp:

- Cha biết Khúc Tĩnh Bình muốn dùng trận pháp A Tu La do y nghiên cứu ra định đánh bại quần hùng của võ lâm. Khắc tinh duy nhất của trận pháp đó là Ca Diệp Đãng Ma Kiếm Pháp của nhà ta. Nếu Ca Diệp Kiếm Phổ bị y lấy được đem về nghiên cứu khi biết rõ huyền ảo của kiếm pháp rồi, y sẽ tu bổ lại trận pháp A Tu La của y. Trận pháp của y đã hết khuyết điểm y sẽ trở nên bá chủ của thiên hạ võ lâm.

Lạc Dương bỗng xen lời hỏi:

- Lão tiền bối, chẳng lẽ ngoài Ca Diệp Đãng Ma ra, thì không ai phá nổi trận pháp của y hay sao?

Ông già đáp:

- Đạo sinh khắc nghìn năm như một, không bao giờ thay đổi, trời sinh một vật thì lại sinh ra một vật khác để tương khắc, nhưng mấy chục năm nay lão chưa hề bước chân ra ngoài giang hồ nên lão chỉ biết có hạn thôi. Tất nhiên phải có tuyệt học khác phá nổi trận pháp A Tu La của y. Cuốn kiếm phổ Ca Diệp này thâm ảo lắm và viết toàn bằng chữ Phạn, nên mấy chục năm nay lão vẫn chưa hiểu thấu được hết ý nghĩa sâu xa của nó. Lão biết Ca Diệp Kiếm Pháp tuy có thể khắc được uy lực của trận pháp ấy nhưng chưa chắc đã phá nổi.

Lạc Dương nhìn Hàm Thanh và hỏi tiếp:

- Cốc lão anh hùng có cách gì làm cho bọn giặc cướp được cuốn kiếm phổ giả mà không sinh nghi không?

Hàm Thanh ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi mới ngừng đầu đáp:

- Việc này cũng hơi khó đấy.

Lạc Dương vội đỡ lời:

- Tại hạ có một cách, nhưng chỉ sợ lão anh hùng không chịu thôi.

Hàm Thanh vội hỏi lại:

- Thiếu hiệp có diệu sách gì xin cứ nói.

Lạc Dương đưa mắt nhìn Ngọc Trân một cái rồi nói tiếp:

- Kế thuật của tiểu bối là để Cốc cô nương đi lại dưới chân núi làm như đang bắt mẫn một việc gì. Bọn giặc thế nào cũng ra tay bắt giữ, chúng sẽ thừa cơ uy hiếp lão anh hùng phải hiển kiếm phổ ra thì chúng mới thả Cốc cô nương về.

Ngọc Trân nghe nói dung giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi vội đáp:

- Tưởng diệu kế gì, chứ mưu tầm thường ấy ăn thua gì, tôi không chịu làm như thế đâu.

Lạc Dương mỉm cười an ủi rằng:

- Tại hạ có cách làm cho cô nương không bị kinh hoảng.

Ngọc Trân bỗng cười khi một tiếng và hỏi:

- Có thật không? Thiếu hiệp thử nói kế hoạch đó ra xem nào?

Nụ cười của nàng đẹp tuyệt khiến ai thấy cũng phải ngây ngất. Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Tại hạ ẩn núp ở gần đó, nếu bọn gian tà định ra tay giết hại cô nương là chúng tự mang cái chết vào người.

Ngọc Trân đáp:

- Được, tôi bằng lòng đi, nói là phải làm ngay, nếu chậm sẽ không kịp đấy.

Nói, xong nàng kéo Lạc Dương đi luôn.

Ngoài động Lý Thiểu Lăng vội hấp tấp chạy vào thưa với Điền Trì Điều Tú rằng:

- Khẩu sư đệ truyền tin bằng bồ câu, báo cáo đã phát hiện quần tà đang quay trở lại.

Điền Trì Điều Tú đáp:

- Biết rồi, người trở về chỗ cũ mà canh gác đi, nhưng cấm không được ra tay đánh với bọn giặc.

Lý Thiểu Lăng cung kính đáp:

- Đệ tử tuân lệnh.

Hàm Thanh nhìn Nhân Chân và nói:

- Chúng ta cũng ra ngoài đó đi.

Thế rồi hai người đi ra ngoài cửa động. Có Đức Luân và Điều Tú ở trong động canh gác cửa động không cho bọn giặc xâm nhập.

Ngọc Trân vừa đi vừa ca hát, có lẽ oán trách cha mẹ cứ bắt mình ở trong rừng để lỡ mất tuổi xuân.

Đang lúc ấy ngoài mười trượng bỗng có một bóng người lén lút đi tới, nhẹ nhàng như một cái bóng ma vậy.

Ngọc Trân vẫn ngẩng mặt lên nhìn trời không hay biết gì hết. Bỗng nhiên một cái tay ở phía sau chìa tới điểm ngay vào yếu huyệt tê. Nàng giật mình kinh hãi vội kêu la:

- Cha...

Thì ra người đó là Mông Kỳ, y kiểm chế được Ngọc Trân xong, liền khẽ cười giọng quái dị mới nói:

- Con nhỏ này, lão phu đang muốn mi gọi cha mẹ mi ra đây.

Ngọc Trân nghiêng răng mím môi giận dữ mắng chửi:

- Lão tặc, thế mà ngươi cũng tự xưng là cao thủ võ lâm mà tấn công thâm lén như thế này thực là vô sỉ. Người có giỏi buông cô nương ra đấu chí mạng một phen xem nào.

- Con nhỏ kia, mi đừng có nói khích, lão phu đã bắt được mi rồi thì khi nào còn tha mi ra nữa.

Ngọc Trân vừa bị điểm huyết xong, Lã Bá, Tả Kỳ, Hoa Nhân Phụng, với Vu Phục các người lập tức xuất hiện ra ngay.

Trên sườn núi, cũng có hai cái bóng nhanh như điện chớp phi thân tới, Hàm Thanh đã quát lớn:

- Vô sỉ thất phu có mau buông cô nương ra không?

Lão vừa nói vừa múa kiếm xông tới tấn công tới tấp.

Nhân Chân mẹ của Ngọc Trân cũng múa kiếm xông lại tấn công quần tà một lúc, lợi hại vô cùng.

Tả Kỳ, Lã Bá vội tiến lên nghênh địch với vợ chồng Hàm Thanh. Nhưng chúng chống đỡ sao nổi những thế kiếm như vũ như bão của vợ chồng lão hiệp.

Mông Kỳ thấy vậy quát lớn:

- Lão già họ Cốc kia có muốn con gái khỏi chết không?

Ngọc Trân với giọng run run kinh hãi la lớn:

- Cha...

Ngọc Trân tỏ vẻ đau đớn, mình mẩy run lẩy bẩy, hai mắt ứa lệ, hiển nhiên là Mông Kỳ đang nhấn mạnh sức vào năm ngón tay để bóp tay nàng.

Vợ chồng Hàm Thanh thấy vậy lòng đau như dao cắt. Lão hiệp hậm hực quát bảo Mông Kỳ rằng:

- Mông Kỳ ngươi muốn gì?

Mông Kỳ hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng, cười nhạt đáp:

- Nếu ngươi bằng lòng hiến Ca Diệp Kiếm Pháp với đầu của lệnh tôn ra, thì sẽ tha lệnh ái ngay, bằng không đừng có hòng lệnh ái được sống sót.

Hàm Thanh với Trương Nhân đưa mắt nhìn nhau một cái, Trương Nhân tỏ vẻ rầu rĩ đỡ lời:

- Cần phải cứu con gái trước, Ca Diệp Kiếm Phổ để cũng vô ích còn việc kia không thể nào chiều ý đối phương được.

Hàm Thanh gạt đầu nhìn Mông Kỳ và đáp:

- Nếu lấy Ca Diệp kiếm phổ đổi tiểu nữ thì mỡ bằng lòng rồi, chớ còn thân phụ hôm qua đã qua đời rồi, làm con khi nào chịu nhìn thấy di hài của cha bị sứt mẻ...

Bỗng trên sườn núi có người phi thân xuống. Quần tà thấy tưởng là Lạc Dương hiện thân ai nấy đều hoảng sợ vô cùng, nhưng khi chúng nhìn kỹ mới hay đó là Điền Trì Điều Tú, trong lòng mới hết hãi sợ.

Điền Trì Điều Tú thấy Ngọc Trân bị Mông Kỳ kiềm chế, vợ chồng Hàm Thanh đứng yên tại đó ngạc nhiên vô cùng, liền hỏi vợ chồng Hàm Thanh nguyên nhân tại sao?

Hàm Thanh bèn đem chuyện quần tà uy hiếp bắt mình phải hiến Ca Diệp Kiếm Phổ ra, kể cho Điền Trì Điều Tú nghe.

Điền Trì Điều Tú khẽ nói:

- Cốc huynh cứ việc kéo dài thời gian chắc Mông Kỳ không dám giết lệnh ái đâu, lão tiền bối kia thế nào cũng quay trở lại ngay, sợ gì chúng.

Lời nói y tuy nhỏ, nhưng quần tà đã nghe thấy rõ hết, mấy chữ lão tiền bối ấy, chúng đã biết là ai rồi nên tên nào tên ấy đều hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Tả Kỳ vội nói với Mông Kỳ rằng:

- Mông lão sư người đã chết rồi, chúng ta còn nhắc đến làm chi, chắc lệnh sư không cố chấp tìm kiếm đâu, chi bằng chúng ta nhân lúc này ban ơn luôn cho Cốc lão sư một phen, để Cốc lão sư về lấy Ca Diệp Kiếm Phổ ngay.

Mông Kỳ là người rất nhiều mưu kế, nghe thấy Tả Kỳ nói như vậy sao lại không hiểu, giả bộ nghĩ ngợi giây lát, rồi mới khảng khái đáp:

- Mông mỗ với Cốc lão sư xưa nay không có thù oán gì cả, nhân đây mỗ cũng nể mặt của lão sư mà nhận lời, để sau này chúng ta có gặp nhau còn có thể chào hỏi nhau một câu.

Hàm Thanh nghe thấy đối phương nói như vậy, cười thầm trong lòng nhưng vẫn quát lớn:

- Mông lão sư đã nói như vậy...

Mông Kỳ vội đỡ lời:

- Phải, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Hàm Thanh đưa mắt liếc nhìn mọi người một lượt, rồi cười nhạt nói tiếp:

- Được, một ngày kia lão thế nào cũng thân chinh đến đòi Khúc Tĩnh Bình lấy cuốn Ca Diệp Kiếm Phổ này.

Nói xong, lão hiệp quay mình đi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng trên sườn núi cao ngay.

Ngọc Trân ngẩng mặt lên nói với Mông Kỳ rằng:

- Bây giờ người có thể buông tay được chứ? Hừ, hành vi của các người như thế này mà có thể gọi là cao thủ của võ lâm hay sao?

Mông Kỳ mặt đỏ bừng buông tay ra không nói năng gì hết.

Y tự biết nếu có cãi với Ngọc Trân cũng vô ích, vì mình là bề trên cãi thì làm sao coi được với một con nhỏ bé cấp dưới, nên y chỉ mong làm thế nào sớm lấy được cuốn kiếm phổ là đi ngay.

Một lát sau, trên sườn núi đã có bóng người xuất hiện.

Chỉ trong nháy mắt đã tới nơi, người đó chính là Hàm Thanh tay đang cầm một cái hộp gỗ.

Khi xuống tới nơi Hàm Thanh nói với quần tà rằng:

- Mông lão sư, bây giờ lão sư đã chịu buông tha cho tiểu nữ chưa?

Mông Kỳ trầm giọng đáp:

- Mông mỗ làm sao biết được cuốn kiếm phổ trong hộp của lão sư thật hay là giả.

Hàm Thanh cười nhạt nói tiếp:

- Sao Khúc Tĩnh Bình lại sai những phở vật tới như thế này, nếu lão sư không biết kiếm phổ thực hư ra sao...

Tả Kỳ vội tiến lên, vừa cười vừa đỡ lời:

- Cốc lão sư là người rất thẳng thắn, chắc kiếm phổ ở trong hộp không phải là giả đâu, xin Mông lão sư chớ có hiểu lầm như thế...

Nói xong y đưa mắt ra hiệu bảo Vu Phục đỡ lấy cái hộp gỗ của Hàm Thanh.

Vu Phục hiểu ý vội tiến lên, định giơ tay ra đỡ thì Hàm Thanh đã quát:

- Hãy khoan.

Vu Phục ngơ ngác ngừng chân vội hỏi:

- Chẳng lẽ Cốc lão sư đã hối hận hay sao?

Hàm Thanh mặt lạnh như tiền nói tiếp:

- Chưa tha tiểu nữ, khi nào mỗ lại chịu đưa kiếm phổ cho các người.

Vu Phục đảo tròn đôi người một vòng, rồi đáp:

- Nếu vậy, xin Cốc lão sư đưa hộp kiếm phổ cho Mông Kỳ và một tay thì kéo lệnh ái, như vậy có phải là công bằng không?

Hàm Thanh gật đầu đáp:

- Như vậy cũng được.

Nói xong, lão hiệp từ từ tiến tới trước mặt Mông Kỳ, nhưng lão hiệp chưa tới nơi thì Mông Kỳ đã cười nhạt lên tiếng luôn:

- Cốc lão sư để hộp gỗ xuống đất, Mông mỗ quyết không đả thương lệnh ái đâu.

Hàm Thanh lớn tiếng cả cười để hộp gỗ xuống đất và lui luôn ra ngoài hai trượng.

Mông Kỳ dắt Ngọc Trân đi tới cúi xuống nhặt cái hộp đồng thời buông tay thả Ngọc Trân ngay.

Ngọc Trân đã được thoát nạn, vội chạy tới cạnh mẹ, hậm hực nói:

- Mẹ khi nào con chịu để cho lão tặc đi một cách dễ dãi như thế.

Nhàn Chân an ủi con gái rằng:

- Con cứ nhẫn nại đi thể nào chả có ngày trả thù này.

Mông Kỳ tha Ngọc Trân rồi, trong lòng hơi hối hận, vì y sợ nhờ trong hộp trống không, không có kiếm phổ thì có phải là bị lão già họ Cốc đánh lừa và người trong võ lâm chê cười không? Nên y vội mở cái hộp gỗ ra xem, quả thấy bên trong có một cuốn sách, giấy đã vàng khè cũ kỹ vô cùng, trên có đề bốn chữ "Ca Diệp Kiếm Phổ" y vội giở từng trang một ra xem, thấy những chữ viết ở bên trong cũng cổ kính như màu giấy, nhưng toàn là chữ Phạn, tuy y không biết đọc nhưng cũng đoán chắc cuốn sách này chính là kiếm phổ thật đấy.

Quần tà vội chạy lại xem xét một hồi, Vu Phục khẽ nói:

- Chắc là kiếm phổ thật đấy.

Bỗng từ xa có một tiếng rú rất thánh thót vọng tới làm chuyển động cả sơn cốc. Vợ chồng Hàm Thanh, Điền Trì Điều Tú và Ngọc Trân nghe tiếng rú ấy đều mừng rỡ vô cùng trái lại quần tà hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Mông Kỳ vội cất cái hộp gỗ vào trong túi rồi quát bảo:

- Đi!

Quần tà vội lần lượt rút lui.

Trong khi quần tà đi mất dạng thì Lạc Dương đã như bay phi tới.

Hàm Thanh ôm bụng cả cười nói:

- Mua kế của thiếu hiệp quả thật cao minh vô cùng.

Ngọc Trân trông thấy Lạc Dương liền hờn giận nói:

- Thiếu hiệp rời khỏi tôi lúc nào thế, nhớ Mông Kỳ giờ độc thủ ra, có phải tôi bị lụy vì thiếu hiệp không?

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Tại hạ ẩn núp trên đỉnh cây gần đây, không rời khỏi cô nương một giây phút nào cả. Cho tới khi Mông Kỳ buông tay cô nương rồi, tại hạ mới chạy vào thung lũng đằng kia kêu rú để dọa nạt quần tà, xin cô nương chớ hiểu lầm.

Ngọc Trân lườm chàng một cái, nũng nịu và hờn giận nói tiếp

- Tôi bị móng tay quý của Mông Kỳ bóp đến thâm tím, thiếu hiệp thưởng tôi cái gì nào?

Lạc Dương nghe nói lớn tiếng cả cười, rồi cùng vợ chồng Hàm Thanh, Điền Trì Điều Tú đi thẳng lên trên núi. Ngọc Trân thấy vậy bực mình vô cùng phùng mồm trợn mép mà theo sau các người đi lên...

- o o o -